

DET DANSKE FILMINSTITUTS BIBLIOTEK

Don Quixote

PROGRAMMER
CREDITS MM.

Program

OFFENBACH: Ouverture til »Orpheus i Underverdenen«.

Efter Pausen:

DON CORDER: »Sevilla«.

De firbenede Talenter

Optaget af PATHÉ

DON QUIXOTE

Palladium=Storfilm i 10 Akter efter Cervantes' berømte Roman.

Iscenesat af Lau Lauritzen.

Hovedpersonerne:

Don Quixote	Carl Schenstrøm
Sancho Panza	Harald Madsen
Lucinda	Carmen Villa
Dorothea	Lise Bauditz
Cardenio	Svend Melsing
Fernando	Carl Hillebrandt
Don Quixote's Søsterdatter	Vera Hansen
Husholdersken	Agis Winding
Præsten	Christian Schrøder
Barberen	Regnar Bjelke
Samson Carrasco	Torben Meyer
Lucindas Fader	Philip Bech
Lucindas Moder	Vera Lindstrøm
Hertugen	Fritz Lamprecht
Hertuginde	Klara Schwartz
Slotspræsten	Oscar Stribolt

Musiken ledet og arrangeret af Jacob Gade.

Forlang Kaarills Cabinet Højttaler

Nr. 425 Kr. 75,00

Nr. 426 Kr. 85,00

Don Quixote

Palladium=Storfilm i 10 Akter

efter CERVANTES berømté Roman.

Isenesat af:

Lau Lauritzen

ET spansk Ordsprog siger, at en Lærke, der vil flyve over *La Mancha*, maa tage Proviant med. — I denne Egn boede engang en fattig Landadelsmand, *Don Quixote*, sammen med sin gamle Husbestyrerinde og sin Søsterdatter. — Han brugte næsten al sin Tid til Læsning af Ridderromaner, og saadan gik han op i det, han læste, saa han glemte at passe sit Gods. — Al denne Læsning i Forbindelse med Nattevaagen tog i den Grad paa hans Hjerne, at det gik ud over hans sunde Sans, og hans Hoved var bogstavelig fuldt af Kamp- og Kærlighedseventyr, Trolderi og alskens Daarskaber — lige som i Romanerne. — Saa en Dag faar han en forvildet Idé. Han bilder sig ind, at han for sin Ære og sit Fædrelands Skyld er nødt til at genoprette de vandrende Ridderes Orden, og at han som Medlem af denne Orden skal drage ud til Hest og i fuld Rustning for at opleve Eventyr og kæmpe for Rettens Sag. — Hans Søsterdatter og hans gode Ven, Præsten, søger at forhindre ham i denne Galskab, men forgæves. Don Quixote leder nogle gamle Vaaben frem,

sadler sin skindmagre Krikke, som han kalder *Rozinante*, og begiver sig ved Solopgang ud paa sin første Færd.

Stolt og forventningsfuld rider han frem over Sletten, drømmende om den Stordaad, han skal øve. Han mangler blot en Dame at elske og kæmpe for. Da faar han Øje paa en Bondepige, og for hans Fantasi bliver hun til en dejlig Prinsesse. Hende kaarer han til sit Hjertes Dame; han giver hende det klingende Navn Prinsesse *Dulcinea af Toboso* og sværger, at han for hendes Skyld vil drage ud og øve vældige Bedrifter.

Ved Aftenstid kommer han halvdød af Sult til et Værtshus, som han tror er en Borg. Værten og Folkene er klar over, at den mærkelige Gæst har en Skrue løs, men de vil ikke udsætte sig for hans Vrede, og tager derfor vel imod ham. Det har længe naget Don Quixote, at han ikke, som det sig hør og bør, har modtaget Ridderslaget. »Borgherren« er villig til at gøre sin fornemme Gæst denne Tjeneste, og efter at Don Quixote har vaaget en Nat ved Vand-

truget og givet Bevis for sin frygtløse Tapperhed, bliver han slaaet til Ridder efter alle Kunstens Regler.

Om Morgenen bestiger Don Quixote sin ædle Ganger og rider bort, opfyldt af Glæde over at have faaet sit store Ønske opfyldt. Han faar snart Lejlighed til at vise sit Mod, men det gaar ham galt, da han vil tvinge nogle Købmænd fra Toledo til at erklære, at *Dulcinea* er Verdens dejligste Kvinde. Den ulykkelige Ridder bliver gennempryglet og vender hjem i ynkelig Forfatning.

Medens Don Quixote ligger til Sengs, beslutter man efter Præstens Raad at opbrænde alle de skadelige Ridderromaner og desuden at mure Reolen til. Det lykkes dog ikke paa denne Maade at kurere hans Galskab. Saa snart han atter er rask, underhandler han med *Sancho Panza*, en fattig Bonde, der bor i Nærheden. Den enfoldige Sancho tror paa Don Quixote's gyldne Løfter og gaar ind paa at følge ham som hans Vaabendrager.

Ved Morgengry drager de af Sted. Don Quixote rider paa sin *Rozinante* og Sancho Panza paa sit Æsel — kaldet *Ruzzio*. Ridderen og hans Vaabendrager tørster efter Eventyr, og det varer heller ikke længe, før Don Quixote kommer i drabelig Kamp med nogle Vejrmøller, som han antager for frygtelige Kæmper.

Det er nu paa Tide at berette om et elskende Par

i en af Andalusiens skønne Byer. *Cardenio* elsker den skønne, fornemme *Lucinda*, og hun gengælder hans Kærlighed. Men den unge Mand faar uventet Befaling til at rejse bort; han skal være Selskab for Hertugens Søn *Fernando*, medens Hertugen er paa Rejse, og han kan ikke sige Nej til dette ærefulde Tilbud. Med tungt Hjerte maa han løsrive sig fra sin Elskede og begive sig til Hertugens Slot.

Der opstaar et inderligt Venskab mellem *Cardenio* og *Fernando*. Denne betror ham, at han er forelsket, og til *Cardenio's* Overraskelse viser *Fernando's* Elskede sig at være en ung Bondepige — den dejlige *Dorothea*. *Cardenio* indrømmer, at hun er

skøn, men tilraader Vennen at være forsigtig her. Det er farligt at lege med Ilden.

Fernando er optændt af blind Lidenskab. En Nat sniger han sig ind i *Dorothea's* Kammer, og da han sværger, at han elsker hende saa højt, at hun skal blive hans Hustru, faar han hende i sin Magt. — —

Cardenio har fortalt *Fernando* om sin Kærlighed til *Lucinda*, og han har lovprist hendes Skønhed i saa høje Toner, at Vennen er nysgerrig efter at se hende. De bliver enige om at ride hjem til *Cardenio's* By. Her møder den lykkelige *Cardenio* sin Elskede ved Havens Gitterport, medens *Fernando* skjult iagttager dem.

Hertugens Søn ser, at hun er meget smuk, og han bliver glødende forelsket i hende. I de følgende Dage tænker han kun paa den skønne *Lucinda*, og Kærligheden gør ham til Forræder mod Vennen. Denne har endnu ikke faaet hendes Faders Samtykke. *Fernando* paatager sig at ordne denne Sag, hvis *Cardenio* til Gengæld vil bringe et vigtigt Budskab til Hushovmesteren paa Hertugens Slot. Den unge Mand er henrykt, og opfyldt af glade Forhaabninger jager han gennem *Sierra Morena* — lykkelig over sin Kærlighed og over *Fernando's* Venskab. — Han aner ikke, at det Brev, han overgiver til Hushovmesteren, indeholder følgende:

»Under et eller andet Paaskud maa du holde *Cardenio* tilbage i mindst otte Dage.

Fernando.«

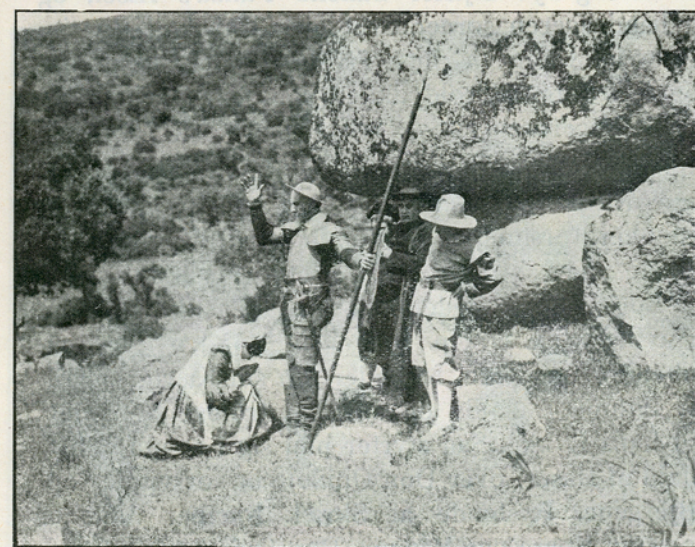
Den snu Hushovmester udfører sin unge Herres Befaling, og *Cardenio* maa vente Dag efter Dag. Imidlertid bejler *Fernando* til *Lucinda*, og Brylluppet bliver fastsat. Den ulykkelige unge Pige faar

i al Hemmelighed sendt Bud til *Cardenio*, der bliver vild af Sorg over Vennens Troløshed. Medens *Katedralens* Klokker ringer til Bryllup, jager han af Sted. Han trænger ind i Slottet og ser Præsten i Færd med at forrette Vielsen, saa styrter han bort i afsindig Sorg og flygter op i *Sierra Morena*.

Imidlertid har *Don Quixote* og hans trofaste Væbner oplevet mange mærkelige Eventyr, som ikke har bragt nogen timelig Fordel; det har lange Udsigter med de kongelige Belønninger, som *Don Quixote* har lovet sin tro Vaabendrager.

Den tapre Ridder fortsætter dog ufortrødent sin Kamp mod Verdens Uret og Ondskab. En Dag, da han møder en Flok Slaver, der er paa Vej til Hans Majestæts Galejer, kommer han i Hu, at det er en vandrende Ridders første Pligt at staa de Undertrykte bi. Efter en drabelig Kamp med Vogterne lykkes det *Don Quixote* at faa Slaverne sat i Frihed, og han finder nu, at de bør fremstille sig for

Den elegante
Galochestøvle

Uren Teint og Filipenser skæmmer

Ovennævnte Onder har altid sin Aarsag i urent Blod og daarlig Fordøjelse og Stofskifte. Skønheden kommer indefra gennem Rensning af Blodet, og Filipenser og Udslet kan ikke afhjælpes med udvortes Midler.

Tag hver Morgen paa fastende Hjerte et Glas kogt, varmt Vand, tilsat en lille Dosis Kruschen Salt. Det regulerer Fordøjelsen, udrenser og stimulerer Blodet og Cellevæv, udrenser Nyrer og Lever og holder Systemet sundt og kraftigt fungerende. De vil da hurtigt spore en behagelig Forandring i Deres Velvære og Udseende.

Husk, Korpulence er usund og forkorter

Menneskenes Liv.

Kruschen Salt gør slank.

Faas paa Apoteker, hos Købmænd, i Sæbeudsalg
à Kr. 3,00 for 100 Dage.

den uforlignelig skønne Dulcinea af Toboso og fortælle hende, hvordan han befriede dem af Slaveriets Lænker. Det vil de befriede Fanger ikke — i Stedet for overfalder de deres ædle Velgører. Utak er Verdens Løn, og at gøre godt mod Slyngler er som at hælde Vand i Havet!

Sancho Panza er bange for Følgerne af dette Eventyr, og han aander først lettet op, da de befinder sig i Sierra Morena's vildsomme Bjerge. Ogsaa her forfølger en ulykkelig Skæbne vore to Helte. En formastelig Tyv stjæler Sancho Panza's Æsel, og Vaabendrageren sørger dybt over Tabet af Ruzzio. Det er ham kun en ringe Trøst, at hans Herre paa-
staar, at det er Troldpakket, som har øvet denne Skændselsgerning.

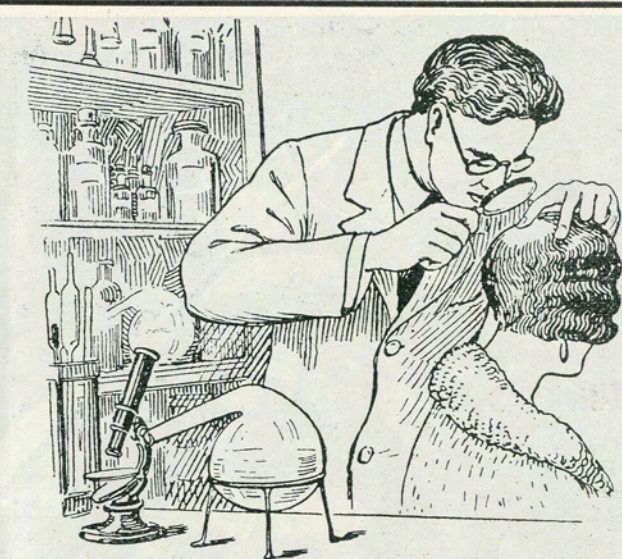
Samme Morgen ser de en ung Mand med sønderrevne Klæder — øjensynlig en Ulykkelig, der har mistet sin Forstand. Han kommer ned til dem; Don Quixote aner straks, at den Fremmede har lidt en stor Sorg, og den ædelmodige Ridder tilsiger ham sin uvurderlige Hjælp. Den unge Mand, i hvem vi genkender Cardenio, fortæller om sin Kærlighed til den skønne Lucinda og om den troløse Ven, der stjal hans Lykke. Saa styrter han sig i et pludseligt Anfald af Raseri over Don Quixote og forsvinder op i Bjergene. Rystende af Skræk hjælper Sancho Panza sin Herre paa Benene. Don Quixote forklarer

ham, at den unge Ridder var vanvittig af Kærlighed. Nu vil han paa samme Vis sørge over sin ulykkelige Skæbne, og Sancho Panza skal uopholdelig begive sig til den uforlignelige Dulcinea og bringe hende det Budskab, at den navnkundige Don Quixote er blevet forrykt af Kærlighed til hende.

Forinden Sancho drager bort, ønsker Don Quixote, at han skal være Vidne til hans oprivende Smerte. Han affører sig sit Tøj og springer rundt som en Galning i bar Skjorte. Nu kan Vaabendrageren da med Sandhed sige til den Skønne, at hendes Ridder er blevet fuldstændig forrykt af Kærlighed.

Rystet i sin Sjæls Inderste rider Sancho bort paa Rozinante. Han er ikke kommet langt, før han møder Præsten og Barberen hjemme fra Landsbyen. De er ude for at søge efter Don Quixote og har besluttet ved List at lokke ham hjem. Barberen skal agere Prinsesse og anraabe om Don Quixote's Bistand. De drager nu allesammen til Sierra Morena for at udføre Planen. Paa Vejen finder de en smuk, ung Pige, forklædt som Dreng — det er Dorothea, der er flygtet fra sit Hjem, efter at Fernando har bragt hende i Ulykke. Præsten tager sig faderligt af hende og faar hende overtalt til at agere Prinsesse. Det lykkes dem at narre Don Quixote, der straks glemmer sin egen Sorg for at staa den skønne Dame bi. Alle drager nu af Sted, og Cardenio slutter sig til dem. I det Værtshus, hvor de tager ind for at overnatte, træffer de uventet Fernando og Lucinda. Vielsen blev ikke fuldbyrdet, den ulykkelige, unge Kvinde, der ikke vilde ægte Hertugens Søn, blev indespærret i Klostret i Santa Cruz, hvorfra Fernando nu har bortført hende. Cardenio er lykkelig over at gense sin Elskede, og Don Quixote forhindrer, at det kommer til Strid mellem de to Rivaler.

Fernando indser, at Lucinda aldrig vil blive hans.

3Aar^{og} saa skaldet

DETTE bliver Resultatet beviser Videnskaben, der har haft Anledning til at konstatere den Misrøgt Damerne nu er inde paa med Garçonne Frisure. Vi har i de sidste 15 Aar i Millioner af Brochurer paavist, hvor skadeligt Krølning med varme Jern er for Haaret, der indtørres og mister Livskraften, og naar nu anerkendte Professorer konstaterer Maane eller komplet Skallethed ved en Fortsættelse, er det paa Tide, at der bliver raabt »Vagt i Gevær« til de Damer, der gaar efter Modens korte Luner. Som vi tidligere har omtalt, kan Garçonne være yderst smukt og klædeligt, men den kvindelige Ynde, som et smukt Haar skaber, maa ikke gaa tabt. Det har dog til Dato været et ret sjældent Syn at konstatere Maane hos Damer, der har Herrerne hele Tiden haft Patent paa, men det kortklippede Haar bevirker, at de Mikrober, som før fandtes i Spidsen af det lange Haar og ingen synderlig Skade gjorde, nu findes i Spidserne af det korte, og dets Vandring igennem dette til Haarrødderne er ikke lang, og en skønne Dag konstaterer man, at Haaret falder af.

Livsnerven er ædt op.

Intet Middel kan skabe nyt Haar, hvor Haarrødderne først er døde, dette vil være Vanvid at paastaa noget saadant, men de slumrende Kræfter i Hovedbunden kan vi kalde til nyt Liv, men De maa hjælpe os i Kampen mod den største Fare for Kvinden, den permanent Skallethed, ved i Tide at anvende det af Videnskaben og af Titusinde andre anbefalede.

Hämoes Haar-Kultur

der dræber alle Baciller, tilfører Haaret Føde og skaber fornyet Livskraft.

Køb i Dag en Flaske Hämoes Haar-Kultur og et Champo-Pulver og ret Dem efter vore Forskrifter, og vi garanterer Deres fulde Glæde og Tilfredshed. Vask først Haaret godt i Hämoes Champo Pulver til 25 Øre — mindst hver 14. Dag, indgnid Hovedbunden hver anden Aften med Hämoes Haarkultur.

Hæld lidt Kultur i en Underkop, dyp Deres Haarbørste heri. Børst derefter Haaret godt umiddelbart før De gaar til Ro. Sæt Bølgenaale i, som De ønsker Frisuren, tag disse bort om Morgen, børst atter Haaret, til det faar det Fald, De ønsker. Efter 2 Maaneders Brug vil De være forbavset over Resultatet, og i modsat Tilfælde ligger det udlagte Beløb til Deres Disposition paa vort Firmaes Kontor.

Hämoes

Pris pr. Fl. 3,25, 2 Fl. portofr.

Faas overalt hos d'Hrr Chemister, Materialister, Parfumerier, Sæbeudsalg, Købmænd og forsendes portofrit fra AJS Hämoes, Ny Kongensgade 20, København B. Telefon Nr. 7796

Lad ikke Ligtorne og ømme Fødder spolere Deres Balafften!

De fleste Damer og Herrer véd af egen Erfaring, hvilke Kvaler en Ligtorn eller ømme Fødder kan forvolde. Disse Kvaler kan De imidlertid nu paa den nemmeste og behageligste Måde undgaa; Har De Ligtorne, ømme Fødder, haard Hud, Fodsved eller andre Fodlidelser, bør De straks prøve Radox. Hvorfor plages af utaalelige Fodlidelser, naar Radox hurtigt vil gøre en Ende paa disse. Intet Plaster eller smertefuld Operation er nødvendig. Køb straks en Pakke i Dag. Radox bruges af Tusinder Landet over og er uudværligt i ethvert Hjem.

RADOX fjerner Ligtorne og haard Hud samt blødgør nedgroede Negle.

Faas paa ethvert Apotek, Sæbeudsalg, Parfumeri, Købmand og Magasin
à Kr. 2,50 pr. Pakke. - Parfumeret Kr. 2,75 pr. Pakke.

men han trøster sig ret snart med Dorothea, som Skæbnen har ført tilbage til ham. Don Quixote føler sig med Rette stolt, da han har forenet de to elskende Par, og Sancho fryder sig højlig over, at hans Herre her har øvet en beundringsværdig Daad.

Om Natten har Don Quixote sin berømmelige Kamp med Værtens Rødvinsække, som han antager for lede Troldkarle. Efter dette Eventyr transporteres han hjem og maa nogen Tid holde sig i Ro — men en skønne Morgen drager han paany ud med Sancho, der er opsat paa at faa den Ø, som Don Quixote længe har lovet ham.

De oplever mange og mærkelige Eventyr. Don Quixote besejrer »Spejlridderen«, og det forringer ikke Sejrherrrens Stolthed, at hans Modstander viser sig at være Literaten *Samson Carrasco* hjemme fra Landsbyen. Snart efter times der Don Quixote og

Sancho en stor Ære. De bliver modtaget som Hædersgæster paa Hertugens Slot, og den trofaste Vaabendrager faar endelig sit Ønske opfyldt. Hertugen gør ham til Statholder over en Ø. En stakket Tid nyder han Magtens Sødme, saa bliver han klar over, at han ikke egner sig til at være Statholder og drager atter ud med sin Herre.

Don Quixote's glørværdige Løbebane faar dog snart efter en sørgelig Afslutning. Han besejres af »Maaneridderen«, den samme Samson Carrasco, der tidligere har indladt sig i Kamp med Don Quixote. Syg og nedbrudt vender den slagne Ridder hjem. Han har givet det Løfte, at han ikke vil røre Vaaben et Aar, men den tvungne Uvirksomhed er en saa stor Lidelse for den ærgerrige Mand, at Døden kommer som en Befrielse. Saaledes ender den navnkundige Don Quixote's daadrige Liv.

Hämö

Trykt af F. & S. F. i Stockholm

Palladium-Storfilmen

DON QUIXOTE

Iscenesat af
Lau Lauritzen

PROGRAMMET

25 ØRE

Den første danske Verdensfilm.

CERVANTES' Roman »Don Quixote« er et af Verdenslitteraturens Mesterværker. Den er læst og beundret af Generation efter Generation — den er oversat paa mangfoldige Sprog. Don Quixote, Ridderen af den bedrøvelige Skikkelse, og Sancho Panza, den tykke, dumfjiffige Væbner er to uforlignelige Typer, komiske og dog sympatiske, nationale og dog almenmenneskelige. Det var egentlig Cervantes' Hensigt ad Parodiens Vej at ramme en Pæl igennem de dengang saa yndede Ridderomaner, han betragtede som en slet og usund Læsning. Dette lykkedes ham. Ubevidst har han tillige lagt mere deri, saa at hans Bog er blevet en uforgængelig Satire over al daarlig Romantik, over al malplacret Idealisme; men hans ædle og humane Digteraand ledsager Satiren med et medfølende Smil over den evige Brydning mellem Ideal og Virkelighed i Menneskelivet.

Vi maa indrømme, at Cervantes' store, satiriske Værk kun er lidt kendt herhjemme, navnlig fordi der i en Aarrække ikke har foreligget tilgængelige Udgaver — men alle kender dog de to berømte Skikkelser — og Palladiums Don Quixote-Film vil uden Tvivl skabe fornyet Interesse om Romanen, der nu er udkommet i to nye danske Udgaver, hvoraf den ene er illustreret med Billeder fra Filmen.

Et betydeligt Arbejde og en stor Kapital er ofret paa Optagelsen af Don Quixote. Ude omkring i Europa er denne Storfilm blevet modtaget med den største Anerkendelse, og Premièren i Palads-Theatret i København blev en stor kunstnerisk Sukces for Lau Lauritzen og hans Skuespillere.

De fleste af Filmens Stovværker kommer ellers fra Amerika, det mægtige Dollarsland, hvor man raader over den store Kapital, den kunstneriske og tekniske Dygtighed, som Optagelsen af saadanne Storfilm kræver. Men de danske Film staar nu engang vort Hjerte nærmest, og det vil derfor glæde alle, at Don Quixote er blevet en ærefuld Sejr for Palladium.

Det er en Film, som i enhver Henseende staar paa Højde med, hvad Udlandet præsterer — og den fortjener at ses, ikke blot af Biografteatrenes store, trofaste Publikum, men ogsaa af dem, der sædvanligvis foretrækker Teatrets Kunst fremfor Filmens.

DON QUIXOTE

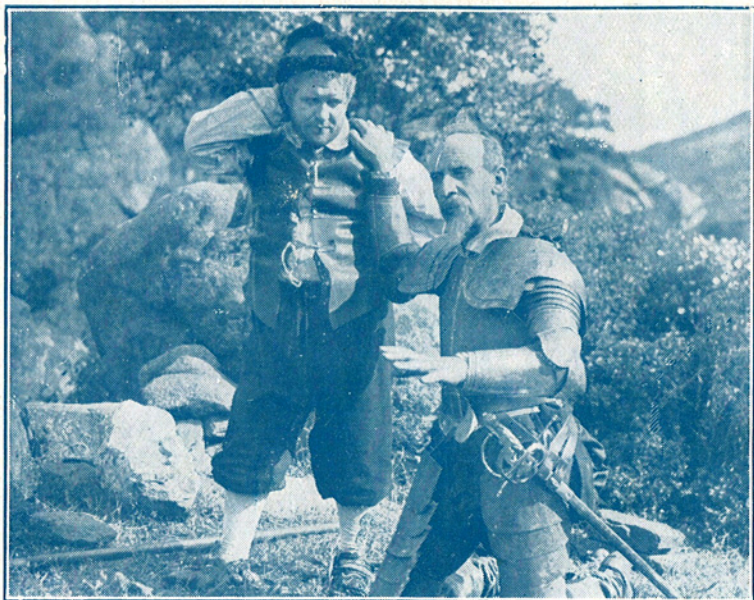
PALLADIUM STORFILM I 10 AKTER
EFTER CERVANTES' BERØMTE ROMAN

ISCENESAT AF:
LAU LAURITZEN

HOVEDPERSONERNE:

Don Quixote	CARL SCHENSTRØM
Sancho Panza	HARALD MADSEN
Lucinda	Carmen Villa
Dorothea	Lise Bauditz
Cardenio	Svend Melsing
Fernando	Carl Hillebrandt
Don Quixote's Søsterdatter	Vera Hansen
Husholdersken	Agis Winding
Præsten	Christian Schrøder
Barberen	Regnar Bjelke
Samson Carrasco	Torben Meyer
Lucindas Fader	Philip Bech
Lucindas Moder	Vera Lindstrøm
Hertugen	Fritz Lamprecht
Hertuginde	Klara Schwartz
Slotspræsten	Oscar Stribolt

EN PALLADIUM FILM

Don Quixote.

FT SPANSK ORDSPROG siger, at en Lærke, der vil flyve over La Mancha, maa tage Proviant med.

I denne Egn boede engang en fattig Landadelsmand, Don Quixote, sammen med sin gamle Husbestyrerinde og sin Søsterdatter.

Han brugte næsten al sin Tid til Læsning af Ridderromaner, og saadan gik han op i det, han læste, at han glemte at passe sit Gods.

Al denne Læsning i Forbindelse med Nattevaagen tog i den Grad paa hans Hjerne, at det gik ud over han sunde Sans, og hans Hoved var bogstavelig fuldt af Kamp- og Kærlighedseventyr, Trolderi og alskens Daarskaber — lige som i Romanerne.

Saa en Dag faar han en forvildet Idé. Han bilder sig ind, at han for sin Ære og for sit Fædrelands Skyld er nødt til at genoprette de vandrende Ridders Orden, og at han som Medlem af denne Orden skal drage ud til Hest og i fuld Rustning for at opleve Eventyr og kæmpe for Rettens Sag.

Hans Søsterdatter og hans gode Ven, Præsten, søger at forhindre ham i denne Galskab, men forgæves. Don Quixote leder nogle gamle Vaaben

frem, sadler sin skindmagre Krikke, som han kalder *Rozinante*, og begiver sig ved Solopgang ud paa sin første Færd.

Stolt og forventningsfuld rider han frem over Sletten, drømmende om den Stordaad, han skal øve. Han mangler blot en Dame at elske og kæmpe for. Da faar han Øje paa en Bondepige, og for hans Fantasi bliver hun til en dejlig Prinsesse. Hende kaarer han til sit Hjertes Dame; han giver hende det klingende Navn *Prinsesse Dulcinea af Toboso* og sværger, at han for hendes Skyld vil drage ud og øve vældige Bedrifter.

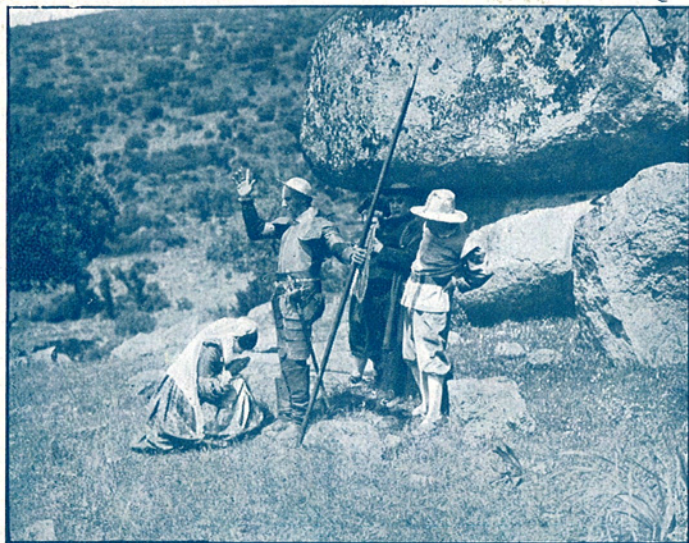
Ved Aftentid kommer han halvdød af Sult til et Værtshus, som han tror er en Borg. Værten og Folkene er klar over, at den mærkelige Gæst har en Skrue løs, men de vil ikke udsætte sig for hans Vrede og tager derfor vel imod ham. Det har længe naget Don Quixote, at han ikke, som det sig hør og bør, har modtaget Ridderslaget. »Borgherren« er villig til at gøre sin fornemme Gæst denne Tjeneste, og efter at Don Quixote har vaaget en Nat ved Vandtruget og givet Bevis for sin frygtløse Tapperhed, bliver han slaaet til Ridder efter alle Kunstens Regler.

Om Morgenen bestiger Don Quixote sin ædle Ganger og rider bort, opfyldt af Glæde over at have faaet sit store Ønske opfyldt. Han faar snart Lejlighed til at vise sit Mod, men det gaar ham galt, da han vil tvinge nogle Købmænd fra Toledo til at erklære, at *Dulcinea* er Verdens dejligste Kvinde. Den ulykkelige Ridder bliver gennempryglet og vender hjem i ynkelig Forfatning.

Medens Don Quixote ligger til Sengs, beslutter man efter Præstens

Raad at opbrænde alle de skadelige Ridderromaner og desuden at mure Reolen til. Det lykkes dog ikke paa denne Maade at kurere hans Galsskab. Saa snart han atter er rask, underhandler han med Sanchopanza, en fattig Bonde, der bor i Nærheden. Den enfoldige Sancho tror paa Don Quixote's gyldne Løfter og gaar ind paa at følge ham som hans Vaabendrager.

Ved Morgengry drager de af Sted. Don Quixote rider paa sin Roziante og Sancho Panza paa sit Æsel — kaldet Ruzzio. Ridderen og hans

Vaabendrager tørster efter Eventyr, og det varer heller ikke længe, før Don Quixote kommer i drabelig Kamp med nogle Vejrmøller, som han antager for frygtelige Kæmper. — — —

Det er nu paa Tide at berette om et elskende Par i en af Andalusiens skønne Byer. Cardenio elsker den skønne, fornemme Lucinda, og hun gengælder hans Kærlighed. Men den unge Mand faar uventet Befaling til at rejse bort; han skal være Selskab for Hertugens Søn Fernando, medens Hertugen er paa Rejse, og han kan ikke sige Nej til dette ærefulde Tilbud. Med tungt Hjerte maa han løsrive sig fra sin Elskede og begive sig til Hertugens Slot.

Der opstaar et inderligt Venskab mellem Cardenio og Fernando. Denne betror ham, at han er forelsket, og til Cardenio's Overraskelse viser Fernando's Elskede sig at være en ung Bondepige — den dejlige Dorothea. Cardenio indrømmer, at hun er skøn, men tilraader Vennen at være forsigtig her. Det er farligt at lege med Ilden.

Fernando er optændt af blind Lidenskab. En Nat sniger han sig ind i Dorothea's Kammer, og da han sværger, at han elsker hende saa højt, at hun skal blive hans Hustru, faar han hende i sin Magt. — —

Cardenio har fortalt Fernando om sin Kærlighed til Lucinda, og han har lovprist hendes Skønhed i saa høje Toner, at Vennen er nysgerrig efter at se hende. De bliver enige om at ride hjem til Cardenio's By. Her møder den lykkelige Cardenio sin Elskede ved Havens Gitterport, medens Fernando skjult iagttager dem.

Hertugens Søn ser, at hun er meget smuk, og han bliver glødende forelsket i hende. I de følgende Dage tænker han kun paa den skønne Lucinda, og Kærligheden gør ham til Forræder mod Vennen. Denne har endnu ikke faaet hendes Faders Samtykke. Fernando paatager sig at ordne denne Sag, hvis Cardenio til Gengæld vil bringe et vigtigt Budskab til Hushovmesteren paa Hertugens Slot. Den unge Mand er henrykt, og opfyldt af glade Forhaabninger jager han gennem Sierra Morena — lykkelig over sin Kærlighed og over Fernandos Venskab.

Han aner ikke, at det Brev, han overgiver til Hushovmesteren, indeholder følgende:

»Under et eller andet Paaskud maa du holde Cardenio tilbage i mindst otte Dage.
Fernando.«

Den snu Hushovmester udfører sin unge Herres Befaling, og Cardenio maa vente Dag efter Dag. Imidlertid bejler Fernando til Lucinda, og Brylluppet bliver fastsat. Den ulykkelige, unge Pige faar i al Hemmelighed sendt Bud til Cardenio, der bliver vild af Sorg over Vennens Troløshed. Medens Cathedralens Klokker ringer til Bryllup, jager han af Sted. Han trænger ind i Slottet og ser Præsten i Færd med at forrette Vielsen, saa styrter han bort i afsindig Sorg og flygter op i Sierra Morena.

Imidlertid har Don Quixote og hans trofaste Væbner oplevet mange mærkelige Eventyr, som ikke har bragt nogen timelig Fordel; det har lange Udsigter med de kongelige Belønninger, som Don Quixote har lovet sin tro Vaabendrager.

Den tapre Ridder fortsætter dog ufortrødent sin Kamp mod Verdens Uret og Ondskab. En Dag, da han møder en Flok Slaver, der er paa Vej til Hans Majestæts Galejer, kommer han i Hu, at det er en vandrende Ridders første Plikt at staa de Undertrykte bi. Efter en drabelig Kamp med Vogterne lykkes det Don Quixote at faa Slaverne sat i Frihed, og han finder nu, at de bør fremstille sig for den uforlignelig skønne Dulcinea af Toboso og fortælle hende, hvordan han befriede dem af Slaveriets Lænker. Det vil de befriede Fanger ikke — i Stedet for overfalder de

deres ædle Velgører. Utak er Verdens Løn, og at gøre godt mod Slyngler er som at hælde Vand i Havet!

Sancho Panza er bange for Følgerne af dette Eventyr, og han aander først lettet op, da de befinder sig i Sierra Morena's vildsomme Bjerge. Ogsaa her forfølger en ulykkelig Skæbne vore to Helte. En formastelig Tyv stjæler Sancho Panza's Æsel, og Vaabendrageren sørger dybt over Tabet af Ruzzio. Det er ham kun en ringe Trøst, at hans Herre paastaar, at det er Troldpakket, som har øvet denne Skændselsgerning.

Samme Morgen ser de en ung Mand med sønderrevne Klæder — øjensynlig en Ulykkelig, der har mistet sin Forstand. Han kommer ned til dem; Don Quixote aner straks, at den Fremmede har lidt en stor Scr og den ædelmodige Ridder tilsiger ham sin uvurderlige Hjælp. Den unge Mand, i hvem vi genkender Cardenio, fortæller om sin Kærlighed til den skønne Lucinda og om den troløse Ven, der stjal hans Lykke. Saa styrter han sig i et pludseligt Anfald af Raseri over Don Quixote og forsvinder op i Bjergene. Rystende af Skræk hjælper Sancho Panza sin Herre paa Benene. Don Quixote forklarer ham, at den unge Ridder var vanvittig af Kærlighed. Nu vil han paa samme Vis sørge over sin ulykkelige Skæbne, og Sancho Panza skal uopholdelig begive sig til den uforlignelige Dulcinea og bringe hende det Budskab, at den navnkundige Don Quixote er blevet forrykt af Kærlighed til hende.

Forinden Sancho drager bort, ønsker Don Quixote, at han skal være Vidne til hans oprivende Smerte. Han affører sig sit Tøj og springer rundt som en Galning i bar Skjorte. Nu kan Vaabendrageren da med Sandhed sige til den Skønne, at hendes Ridder er blevet fuldstændig forrykt af Kærlighed.

Rystet i sin Sjæls Inderste rider Sancho bort paa Rosinante. Han er ikke kommet langt, før han møder Præsten og Barberen hjemme fra Landsbyen. De er ude for at søge efter Don Quixote og har besluttet ved List at lokke ham hjem. Barberen skal agere Prinsesse og anraabe om Don Quixote's Bistand. De drager nu allesammen til Sierra Morena for at udføre Planen. Paa Vejen finder de en smuk, ung Pige, forklædt som Dreng — det er Dorothea, der er flygtet fra sit Hjem efter at Fernando har bragt hende i Ulykke. Præsten tager sig faderligt af hende og faar hende overtalt til at agere Prinsesse. Det lykkes dem at narre Don Quixote, der straks glemmer sin egen Sorg for at staa den skønne Dame bi. Alle drager nu af Sted, og Cardenio slutter sig til dem. I det Værtshus, hvor de tager ind for at overnatte, træffer de uventet Fernando og Lucinda. Vielsen blev ikke fuldbyrdet, den ulykkelige, unge Kvinde, der ikke vil ægte Hertugens Søn, blev indespærret i Klostret i Santa Cruz, hvorfra Fernando nu har bortført hende. Cardenio er lykkelig over

at gense sin Elskede, og Don Quixote forhindrer, at det kommer til Strid mellem de to Rivaler.

Fernando indser, at Lucinda aldrig vil blive hans, men han trøster sig ret snart med Dorothea, som Skæbnen har ført tilbage til ham. Don Quixote føler sig med Rette stolt, da han har forenet de to elskende Par, og Sancho fryder sig højlig over, at hans Herre her har øvet en beundringsværdig Daad.

Om Natten har Don Quixote sin berømmelige Kamp med Værtens Rødvinsække, som han antager for lede Troldkarle. Efter dette Eventyr transporteres han hjem og maa nogen Tid holde sig i Ro — men en skønne Morgen drager han paany ud med Sancho, der er opsat paa at faa den Ø, som Don Quixote længe har lovet ham.

De oplever mange og mærkelige Eventyr. Don Quixote besejrer »Spejlridderen«, og det forringer ikke Sejrherrens Stolthed, at hans Modstander viser sig at være Literaten S a m s o n C a r r a s c o hjemme fra Landsbyen. Snart efter times der Don Quixote og Sancho en stor Ære. De bliver modtaget som Hædersgæster paa Hertugens Slot, og den trofaste Vaabendrager faar endelig sit Ønske opfyldt. Hertugen gør ham til Statholder over en Ø. En stakket Tid nyder han Magtens Sødme, saa bliver han klar over, at han ikke egner sig til at være Statholder, og drager atter ud med sin Herre.

Don Quixote's glørværdige Løbebane faar dog snart efter en sørgelig Afslutning. Han besejres af »Maanerridderen«, den samme Samson Carrasco, der tidligere har indladt sig i Kamp med Don Quixote. Syg og nedbrudt vender den slagne Ridder hjem. Han har givet det Løfte, at han ikke vil røre Vaaben et Aar, men den tvungne Uvirksomhed er en saa stor Lidelse for den ærgerrige Mand, at Døden kommer som en Befrielse. Saaledes ender den navnkundige Don Quixote's daadrige Liv.

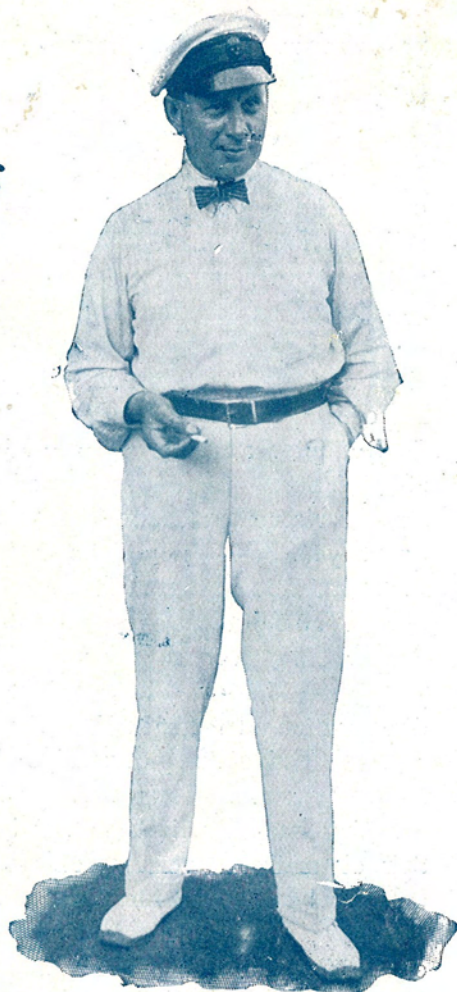
Lau Lauritzens Storværk

ALLEREDE for mange Aar siden fattede Lau Lauritzen den Plan at filmatisere Don Quixote. Med Fyrtaarnet og Bivognen havde han skabt to originale, komiske Typer, der paa en Maade var beslægtede med Cervantes' to Helte. Igennem en lang Række Lystspil, indrammet af den smilende, danske Natur, vandrede de to snurrige Vagabonder fra Eventyr til Eventyr. Hvad det ydre Udstyr angik, kunde disse Lystspil paa ingen Maade staa Maal med Konkurrenterne fra Hollywood, men til Gengæld rummede de en oprindelig Komik, et elskværdigt Lune og en dyb Hjertevarme, der bragte dem Sejren.

Fra mange Sider kom der efterhaanden Forslag om at optage Don Quixote. Selv Johannes V. Jensen foreslog at lade Cervantes' to uddødelige Skikkelser fremstille af Carl Schenstrøm og Harald Madsen, der ejede alle Betingelser for at kunne levendegøre den sværmeriske Ridder og hans tro Vaabendrager.

Lau Lauritzen besluttede nu at realisere Planen. Han gik til Værks med uhyre Grundighed. Først anskaffede han sig et Utal af Don Quixote-Udgaver paa alle europæiske Sprog, væsentlig for at studere Illustrationerne. Saa foretog han en Rejse til Spanien for at optage Scenerne paa de Steder, hvor

Ridderen af den bedrøvelige Skikkelse havde øvet sine vældige Bedrifter. Efter Maaneders Arbejde kunde Selskabet vende hjem og fuldføre Filmen i Atelieret i Hellerup.

Foruden de to populære Hovedkræfter medvirker en Række spanske og danske Skuespillere — og alle har de ydet det bedste, de formaaede. For Lau Lauritzen er det hans Livs Hovedværk, — han har ikke alene ansporet sine Skuespillere til at yde det bedste, han har selv ofret alt, hvad en Mand evner, naar han lægger al sin Energi og Erfaring i det Arbejde, som opfylder ham helt.

Billeder fra Optagelsen af „Don Quixote“.

En Korrespondance fra Toledo under Palladiums Don Quixote-Optagelser, Sommeren 1926.

DEn internationale Film er ved at opdage Spanien. Ganske vist: Allerede for adskillige Aar siden indspillede Peter Urban Gad og Asta Nielsen et Drama i Sevilla og Granada, siden nøjedes man med at bygge Dekorationer i Hollywood . . . baade Carmen med Geraldine Farrar og Blod og Sand med Valentino foregik i et konstrueret Spanien, der lignede det, Folk forestiller sig ved Spanien, meget mere end det rigtige. Men nu kommer de kapitalstærke Selskaber: Tyskerne optager allerede i Sommer en stor Film paa Balearerne med Assistance af den nyskabte Flaades Middelhavseskadre, og senere vil de i Burgos og Valencia kaste sig over El Cid, Spaniens Nationalhelt, og hans Jernkuffert. Amerikanerne har udvalgt El Gran Capitan. Neapels Erobrer, der ligger begravet i San Jeronimo i Cordova. Ogsaa Columbus staar for Tur. Det er en taknemmelig Opgave, thi man kan følge Sporene af hans Smertensgang fra By til By. Først af alle sugede dog Danskerne den spanske Sol op paa deres Celluloidstrimler. Palladium har i det sidste Par Maaneder flyttet sine Telte fra det ene skønne og minderige Sted til det andet i Castilien og Andalusien, og nu er alle Udebilleder af Don Quixote fotograferede paa Baggrund af selve de Egne, hvori Cervantes lader sin uddødelige Roman om Ridderen af den bedrøvelige Skikkelse foregaa. Hvor Traditionen ikke fæstner de enkelte Oprin til bestemte Pletter, har Lau Lauritzen valgt de berømteste af Dati-

dens arkitektoniske Monumenter til Skueplads. Don Quixote er Gotikens Møde med Renæssancen med enkelte Udflugter i det mauriske.

Nonnerne i Triana.

DANSKERNES Bestræbelser for paa Filmen at finde et virkelig gyldigt Udtryk for den spanske Literaturs Hovedværk — for den Bog, hvis Betydning i Spanien naar op ved Siden af Bibelens, og som spiller en større Rolle for det enkelte Individ end nogen anden Roman i noget andet Land — blev overalt mødt med den største Hjælpsomhed, baade officielt og privat: Toledos Militær medvirkede i Oprinet, hvor Faareflokkene i Ridderens Fantasi forvandler sig til en fjendtlig Hær. Unge Officerer dannede Hertugens Jagtselskab. Kong Alfons udlaaante Møbler fra sine private Værelser i Slottet i Sevilla. Alle Fontænerne, som Peter den Grusomme lod konstruere for at kalde Smil frem omkring Maria de Padillas skønne Mund, sprang i hvid og overdaadig Brusen for at kaste Glans over Kærlighedsscenerne i Alcazars Haver. Hertugen af Alba, femten Gange Grande af Spanien, aabnede i Calles de la Duenas sit Palads med de elleve palmesmykkede Gaarde, Greven af Santa Coloma, en af de berømteste af alle Tyreopdrætttere, gav Adgang til de fjerneste Kroge indenfor Murene i Slægtens ældgamle Hus, hvor Aarhundrederne var gaet langt udenom. Ja, selv Nonnerne i Klosteret Santa Ana paa Guadalkvivers anden Bred-

midt i den støjende Zigeunerforstad Triana, lod Porten lukke paa Klem og de danske Skuespillere — hvidsminke- de og i Cervantes-Tidens silkeknitren- de Dragter — slippe ind mellem Blom-

ved Philip den Andens Hof, Lucinda, spillet af en ung Spanierinde, Carmen Villa, med sin fornemt skaarne Profil over Pibekravens Strutten, Fotografere- ne . . . da pludselig var der een, som

sterne foran Madonnabilledet paa Kir- kens yderste Mur. Den Kvinde, der een Gang træder over Santa Ana-Klo- sterets inderste Tærskel kommer først ud igen, naar hun er død . . . levende maa ingen se hende, død bliver hun udstillet i Skæret af mange tændte Vokslys foran Kirkens Højalter! I en Pause under Filmsoptagelserne gik Skuespillerne ind i den tomme Kirke: Cardenio, Svend Melsing, klædt som

udbrød: Se dør! Bag et tæt Gitterværk paa et Galleri højt oppe under Hvæl- vingerne skimtede man Omridset af en Klynge Nonner, som presset ind mod Tremmerne stirrede ned paa den sæl- somme Verden, der pludselig aabenba- rede sig for dem. Men næppe følte Non- nerne, at de var opdagede, før de fløj fra hinanden: Klyngen splittedes i sam- me Sekund, de fremmede Øjne borede sig gennem Revnerne ind i Non-

nerne nyfigne Blikke. Der lød et haardt Smæld som af en hastigt vir- kende Mekanisme, og Revnerne for- svandt . . . hver enkelt Tremme dreje- de sig en halv Omgang og dannede til- sammen en ubrudt Flade, en Mur! Non- nernes Udflugt var endt. Men inden Filmsfolkene forlod den ydre Gaards- plads med Madonnabilledet og gen- nem Porten paa Klem atter slap ud i Zigeunerbyens lirekasseklimprende Ba- nalitet, blev der lagt en Pengesum, en Gave til Madonna, paa den roterende Skive, der kan drejes rundt, uden at nogen ser, hvem der staar indenfor . . . det er den eneste Forbindelse, Nonner- ne opretholder med Omverdenen: Ad denne Vej kommer Maden ind i Klo- steret. Ad denne Vej gaar der Bud, naar En er død.

I Tyrefægterklubben.

SPANIEN kom de danske Filmsfolk i Møde paa ethvert Punkt. Kun den spanske Sol skuffede. Man havde regnet med store Vanskeligheder i det fremmede Land, men eet var man sik- ker, saa sikker paa: At Himmelen altid vilde være skyfri og Vejret straalende! Statistiken opgiver dog, at af Aarets 8000 Timer skinner Solen i Madrid de 4000. Men ligesom i det øvrige Europa saaledes har dette For- aar ogsaa i Spanien udmærket sig ved Kulde og Regn . . . der har været vid- underlige Dage, og allerede ved Paa- sketid modnedes omkring Aranques de første Skovjordbær: Die schönen Tage von Aranques sind nicht ganz vorüber. trods Domingos indledende Replik i Don Carlos. Ofte staar der en næsten massiv Duft af Roser og soltørrede Abrikoser omkring det berømte Lyst- slot. Men lige saa ofte har det gigan- tiske Granitkors paa Valfartsbjerget ved Getafe, Spaniens geografiske Midt- punkt, løftet sig lysende mod en Uvejrhimmel, lynflænget og ond.

Optagelserne begyndte ude paa La

Mancha-Sletten. Danskerne slog sig ned i Alcazar de San Juan, en lille By, hvor Vinene fra Estramadura, Andalu- sia og Alicante løber sammen i store Bodegaer. De rige Vinkøbmænd gjorde Filmens Folk til Æresmedlemmer af Tyrefægterklubben, Samlingsstedet for Tilhængere af den nationale Sport, hvor hver enkelt Torero, der har op- traadt i den lokale Arena, har sin egen Stol med sine Farver i Rygstødet's Tremmer, og hvor Hovederne af sær- lig tapre Tyre — Toros bravos — smykker Væggene. Der blev holdt Vin- prøver i de forskellige Kældere, og Glassene skylledes efter hvert tilbage- lagt Mærke Vin, indtil man vadede deri. Naar Bodegaens Ejer vilde hædre en Gæst, fyldte han et Glas til Ran- den, slyngede saa Indholdet op mod Loftet — Væsken stod som en gylden Søjle, en Skypumpe i Rummet — og fangede det igen uden at spille en Draabe.

Foruden de danske Skuespillere medvirkede en Række spanske fra Ma- drid, men to af Hovedrollerne udførtes af lokale Kunstnere, som straks knyt- tedes fast til Palladium: Don Quixotes' Hest Rosinante og Sancho Panzas Æsel Ruzio. Hesten havde kendt berø- re Dage, skønt noget afrakket, virkede den endnu fornem, dens Væsen var som en virkelig kastilliansk Landadels- mands, sindsligevægtigt, sig sin egen gode Afstamning fuldt bevidst. Æselet kom fra jævnere Forhold, buttet, tæt klippet paa Ryggen, hvor Sadlen laa, langhaaret, laadden paa den runde Bug . . . altid i godt Humør, dog uden at bevæge sig et Skridt mere end højest nødvendigt, et godt Sidestykke til den snusfornuftige Sancho Panza.

Saaledes døde Rosinante.

DET var Meningen, at baade Hest og Æsel skulde være rejst til Dan- mark, og naar Optagelsen af Don Qui- xote engang var fuldført have endt de-

res Dage med Pension ude ved Atelie-
ret i Hellerup . . . nu kommer imidlertid
Ruzio til at rejse alene! Thi Rosinante
er død! Muligvis kunde den ikke taale
pludselig at faa det saa godt. Over-
gangen var for voldsom. Den havde jo
allerede levet et langt Liv i et Land,
hvor Befolkningens Livsglæde gerne
giver sig Udtryk i, at man Søndag Ef-
termiddag slaar seks Tyre ihjel eller —
i mindre Format — sparkes til den
nærmeste Hund eller pisker løs paa
en Hest. Rosinante fik pludselig nok
at spise, og der blev vaaget over, at
ingen Spanier fik Lov til at blive livs-
glad indenfor Kæppens Rækkevidde.
Den stod det ikke igennem. Jeg dvæ-
lede ved dens Dødsleje i La Carolina,
en hidtil ikke berømt By paa Sierra
Morenas sydlige Skraaning. Vi kom fra
Linares for at hente den ud i Bjergene,
hvor Ridderen ventede, og Riccardo
Castellano, der passede baade den og
Æslet, stod paa Tærskelen til Herber-
get »Den forgyldte Løve« og saa be-
kymret ud. Han var en Hestemægler
fra Alcazar de San Juan, der oprinde-
lig havde ordnet Købet og siden forlod
Kone og fem Børn for at følge med
Filmen: En ordentlig Mand helt igen-
nem, Spanier selvfølgelig og derfor lidt
uforstaaende, naar det blev forlangt, at
han skulde behandle Rosinante som et
andet Menneske. Riccardo Castellano
kunde i Modsætning til de fleste af sine
Landsmænd skrive helt pænt, hans
Forældre havde sendt ham i Skole al-
lerede da han var tre Aar . . . ikke saa
meget af Omhu for hans Uddannelse,
som for at blive af med ham hjemme.
Nu førte han mig gennem »Den for-
gyldte Løve«s Port, der foroven løb op
i en mægtig kegleformet Skørsten med
et rundt Hul øverst, hvorigennem man
saa de drivende Skyer. Skørstenen var
foret med ulden Sod, thi i Nætterne
gjorde Kuske og Æseldrivere lid paa
Stengulvet og lejrede sig omkring.
Herberget indenfor bestod af umaade-

lige Stalde, et levende Mørke af varme,
uroelige Dyr . . . Riccardo Castellano
tog mig ved Haanden og førte mig ved
Sparken, Gumlen, Gnubben, Prusten og
Raslen af Spiltov om bag en Karre . . .
her faldt lidt Lys ind gennem en aaben
Luge, og her laa Rosinante. Den rej-
ste Hovedet og sagde med Blikket:
Undskyld, men jeg kan ikke mere . . .
iøvrigt er jeg mig bevidst at
have gjort min Pligt som en Hest af
ordentlig Familie. Lad mig nu faa
Fred.

Udenfor Herberget, paa La Caroli-
nas Torv, tømrede man Boder op til
det aarlige Marked, Feria'en. Plakater
meldte om Tyrefægtning, seks lokale
Tyre og nogle Begyndere som Torre-
ro's. Der blev straks givet Ordre til
at slaa Rosinante ned. Thi det vilde
jo være fristende, mens Filmens Folk,
disse sentimentale Dinamarcoser, var
langt borte, ude i Bjergene, at stable
Rosinante paa Benene og sætte en Pi-
cador op paa Ryggen af den. Den be-
høvede jo bare at staa oprejst, indtil
den første Tyr fik jaget sine Horn op
i dens Bug.

Saaledes døde Rosinante. Dens Rol-
le maatte dubleres.

Kampen med Vejrmøllerne —

ROSINANTES sidste Eventyr blev
iøvrigt med en Picador. Det var
under Kampen med Vejrmøllerne.

Man optog dette, det berømteste af
alle Don Quixotes Sammenstød med
tænkte Fjender i Criptana . . . ved de
samme Vejrmøller, der har givet Don
Miguel Cervantes Idéen til Sammenstø-
det. Fra sine Vinduer i Argamasila
kunde han hen over La Mancha-Slet-
tens afsvedne Øde, hvor selv Lærken
maa tage Proviant med, naar den kom-
mer flyvende fra andre Egne, se de
hvide Gaarde i Criptana og paa Høj-
deryggen bag ved de hvide Møliere
snurrende, snurrende snurrende.

For ikke at ulsætte Carl Schenstrøms

dyre Liv for Slag af Møllevingerne
blev der fra Madrid indforskrevet en
rigtig Picador, en af disse sidste Rangs
Tyrefægttere, der i Arenaen, godt pans-
rede paa Krop og Ben, lader sig smide
af døende Heste. Naar man er vant
til at stikke med Lanse til en Tyr, maa
man jo ogsaa kunne stikke til en Møl-
levinge. Iøvrigt bringer Carl Schen-
støm saamænd Filmen ethvert Offer:
Han spiser sig ikke mæt for at blive
mager nok, og for at undgaa Paryk
lader han sine egne Hovedhaar tjavse-
vis rykke ud med Rode. Han er en
glimrende Sminkør. Masken minder
mere om Gustave Dorés Tegninger
end om Marstrands.

Altsaa Picadoren kom! Han hed
Toribio Gomez, og han forlangte 300
Pesetas for at gaa løs paa Møllen. 300
Pesetas er en Picadors Dagløn, naar
han falder af Hesten i Madrids
Arena.

Toribio Gomez blev iført Don Qui-
xotes brune Vams og hullede Tricot.
Det rustne Harnisk spændtes om ham,
og han besteg Rosinante. Saa rakte
Riccardo Castellano ham Lansen.
Mindst fem Tusinde Tilskuere fra La
Mancha-Slettens Byer stod under Møl-
lebjergene. Folk var kommet langvejs
fra. Dette var den største Dag i Crip-
tanans Historie.

Lau Lauritzen raabte paa Spansk.
Een Gang red Toribio Gomez ind paa

den snurrende Mølle. Han følte Suset i
Luften af Vingerne, saa strøg de med
enorm Svingkraft tæt forbi hans Krop.
Rosinante strejfedes og sank i Knæ.
Toribio Gomez gav den Sporerne, væk.
væk! Dette var jo meget farligere end
en Corrida med Hertugen af Veraguas
Tyre. Her var det ikke gjort ved at
falde af og blive samlet op af Rakker-
knægtene, ogsaa kaldet De kloge Aber.
Da Lau Lauritzen forlangte af Picado-
ren, at han skulde gaa løs paa Møllen
een Gang til — det man i Filmen kal-
der: Omspil — krævede han en
mangedoblet Betaling, og da han mær-
kede, at man ikke var utilbøjelig til at
betale ham Prisen, afbrød han enhver
Forhandling og rejste straks tilbage til
Madrid. Ikke Alverdens Penge skulde
faa ham til oftere at ride ind paa en
snurrende Mølle.

Heldigvis var det første Angreb
lykkedes, over Forventning.

Vi saa senere Toribio Gomez i To-
ledos Arena. Han var den Dag Reser-
ve-Picador. Et Øjeblik holdt han til
Hest lige indenfor Barrièren paa det
Sted, hvor vi sad paa første Række.
Han ventede paa, at det skulde passe
Tyren at bore Hornene op i Hestens
Bug, og at han selv skulde blive smidt
af. Saa raabte vi til ham:

— Molinos, Molinos!

Han saa op og genkendte os. Og
blev meget bleg.

Henry Hellssen.

Pressens Udtalelser om Don Quixote

Aftenbladet:

En fortræffelig Aften i Paladsteatret.

Berlingske Tidende:

Don Quixote-Filmen fik Sukces.

*Det er en Film baade for Films-Publikum
og for Teatergængere.*

B. T.:

Den danske Verdensfilm gjorde Lykke.

Børsen:

Fortrinligt Spil — udmærket Iscenesættelse.

Folkets Avis:

*Dygtigt og godt er dette store Arbejde gjort,
saavel fra Instruktørens, Skuespillernes som
fra Fotografernes Side.*

København:

*Billeder af uforglemmelig Skønhed og barok
Komik.*

Nationaltidende:

*Den danske Storfilm gjorde megen Lykke i
Paladsteatret.*

Politiken:

Der var meget stærkt Bifald.

Ekstrabladet:

*Man bør yde Lau Lauritzen den største Re-
spekt for hans Arbejde.*

En *Palladium* Film

Don Quixote
og Sancho Pansas
mærkelige Oplevelser
i Spanien 1926

Der var vældigt Røre i det spanske Rige
fra Bilbao ned til Gibraltar.

Dets Pesetos saa paa Børserne man stige
— noget var i Gære, hva' beha'r,

Der med det vons

gik Bud til Kong Alfons:

»Nu Lau Lauritzen passerer Pyrenæerne,
og den Slags Gæster hænger ej paa Træerne,
nu gælder det at være lidt paa Tæerne,
og Pat og Patachon er ogsaa med.«

Man forstaar, at der blev kræset op for
Flokken,

dengang da de naaede til Madrid.

Paa Hotellet blev der skikket Bud til Kokken:

Danskerne har vældig Appetit.

De sa' paa Spansk:

»Vi sultne er paa Dansk.«

Og Oliven fik de først en stor Portion a',
og andre Retter fik de ogsaa no'en a',
men da det saa blev Nat i Barcelona,
fik hele Personalet Mavekneb.

Hele Natten var de morderlig urolig'e,
ak, den Pokkers Æde, der var rørt
i den mest forbandet fede, spanske Olie,
Henry Hellssen ligned — har jeg hørt —

et Klatpapir

ved Guadalquivir.

Næste Formiddag man om ham kunde
blæse let,

hvorom i »Berlingske« man jo kan læse let.

Paa Filmen ser man Hellssen stjæle Æselet,
det er hans kunstneriske Gennembrud.

Efterhaanden blev de allesammen raske,
paa La Mancha Sletten ud de drog,
og paa Rosinante saa man Schenstrøm

traske,

mens han de berømte Møller slog.

Men Schenstrøm, ak,

sit Sværd i Skeden stak.

Han jo nok en Masse Mod i Brystet ejer,
men da han ser, hvor Møllevingen drejer,
han siger: »Jeg vil hellere ha' en Bajer,
for dette her er ikke no'et for mig.«

Allevegne var der vældig Applauderen,
populære blev de pø om pø.

I Sevilla gik de alle til Barberen,
medens flere Tusind stod i Kø.

Naar Folk dem saa,

paa Spansk de sagde: »Aah!«

Tyve Kvinder laa for Hillebrandt's Fødder,
og Lise Bauditz varme Blikke møder.

En Donna friet har til Christian Schrøder,
fortæller han i hvert Tilfælde selv.

Og da de omsider kom til St. Elena,
skulde Vanvidsscenen altsaa ta'es.

Det har været ganske pudsigt, set fra ne'en a',
Spanierne de havde vældig Spas.

De Schenstrøm saa

med næsten intet paa.

Tænk, han stod og vifted i den bare

Skjorte,

hvad der utrolig voldsom Lykke gjorde,
de Spanske grinte li'som de var smurte,
de havde aldrig set saa sjovt et Syn.

Og da der saa ikke skulde tages mer a'
og da Spanierne var død af Grin,
sa' de pænt Farvel til Primo de Rivera.
Nu forleden var de i Berlin.

Og Madsen sa'

til Tyskerne: »Godda',

ich bin Sancho Pansa, auch gekaldet

Madsen,

ich danke allzusammen hier paa Pladsen,
es freut uns sehr gewesen haben lassen,
kig indenfor, wenn Sie nach Danmark kommt.«

Efterhaanden hele Verden maa forbavses
over den berømte Don Quixote.

Ja, Idéen den er god, og den er Lau'ses,
den har Lau minsandten klaret flot.

Og Bi og Fy

snart kiler paa paany.

Ja, for Pat og Patachon er meget du'lige
og ingen Roller er for dem umulige.

Nu skal de spille »Romeo og Julie«
og »Samsom og Dalila« næste Aar.

Ærbødigt.

Nyt Program
fra Tirsdag den 15. Februar.

Don Quixote

Palladium Storfilm i 10 Akter
efter **Cervantes'** berømte Roman

Isenesat af: Lau Lauritzen

I Hovedrollerne:

Fyrtaarnet & Bivoguen

HOVEDPERSONERNE:

Don Quixote	CARL SCHENSTRØM
Sancho Panza.	HARALD MADSEN
Lucinda.	Carmen Villa
Dorothe.	Lise Bauditz
Cardenio	Svend Melsing
Fernando	Carl Hildebrandt
Don Quixote's Søsterdatter	Vera Hansen
Husholdersken	Agis Winding
Præsten.	Christian Schrøder
Barberen	Regnar Bjelke
Samson Carrasco.	Torben Meyer
Lucindas Fader	Phillip Bech
Lucindas Moder	Vera Lindstrøm
Hertugen	Fritz Lamprecht
Hertuginde	Klara Schwartz
Slotspræsten	Oscar Stribolt

En Palladium Film

Forestilling:

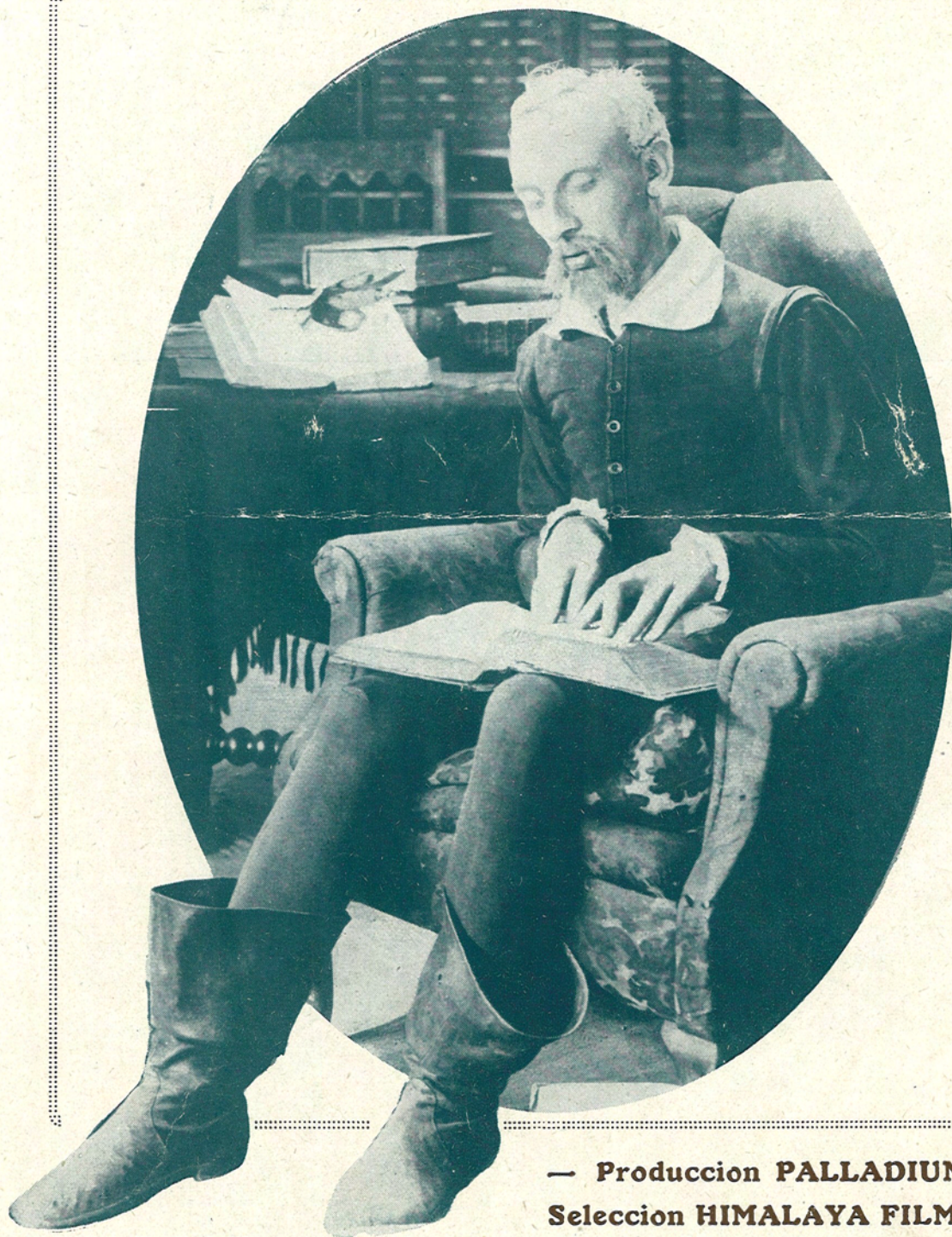
Tirsdag Kl. 8	
Onsdag - 8	
Torsdag - 8	
Fredag - 8	
Lørdag - 8	
Søndag - 4 - 7/2 - 9/4	
Mandag - 8	

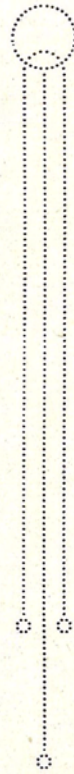
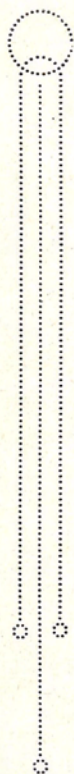
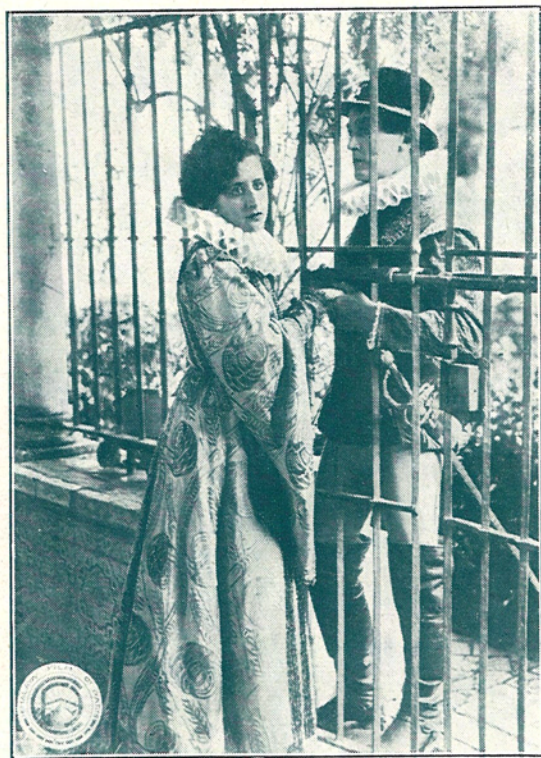
DON MIGUEL DE CERVANTES SAAVEDRA

PRESENTA

**EL INGENIOSO HIDALGO
DON QUIJOTE de la MANCHA**

— Produccion PALLADIUM —
Seleccion HIMALAYA FILM Co.

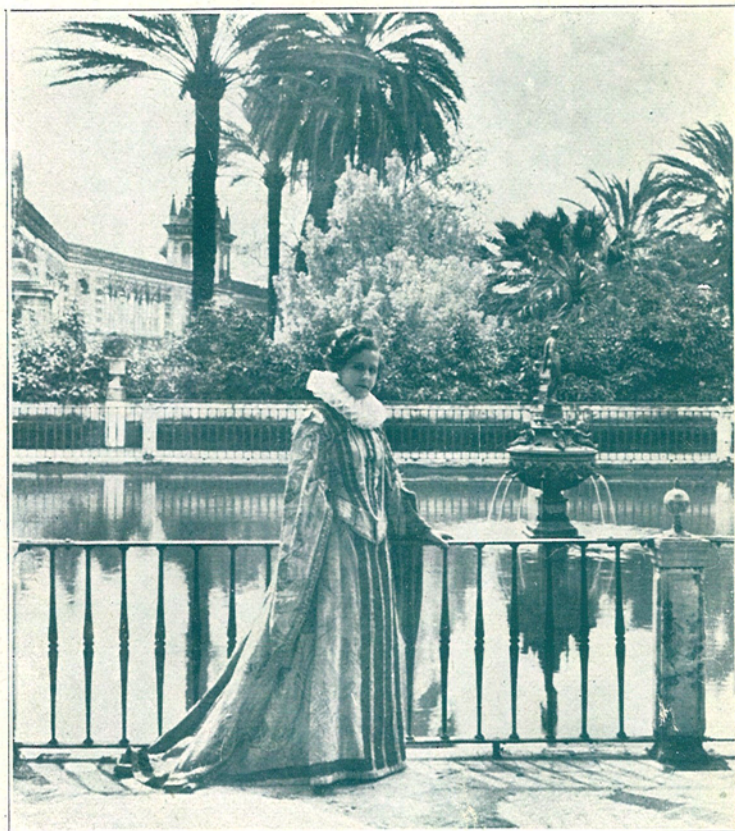
EL INGENIOSO HIDALGO DON QUIJOTE de la MANCHA

— • —

Principales Intérpretes :

Luscinda	Carmen TOLEDO
Dorotea	Lisa BAUDI
Dulcinea	Marina TORRES
Don Quijote de la Mancha	X...
Sancho Panza	X...

— • —

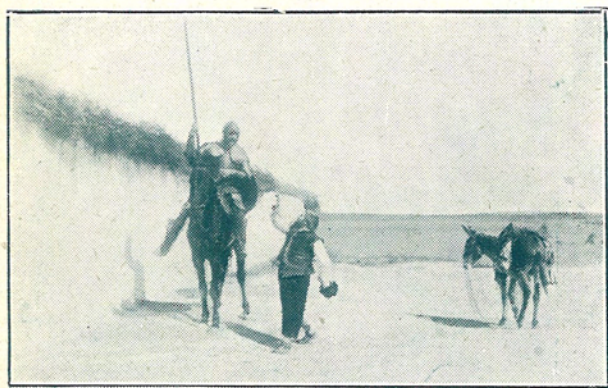
Miguel de Cervantes Saavedra no es solamente el ingenio mas sublime de las letras hispanas, sino de la humanidad entera, pués sus obras son perenne fuente de sabiduría y estudio para ambos hemisferios. Su vida fué en extremo aventurosa, y cada situación le brindó tema para una obra maestra, ya fuese en las mazmorras de los Arge'inos, como en los campos de batalla, como en la gloriosa batalla naval de Lepanto, bien fuese por tierras de Castilla, donde próceres magnánimos le otorgaron una amistad que él, al dedicarles sus obras, debía inmortalizar.

Nacido en los primeros días de Octubre del año 1547, fué bautizado el 6 del mismo mes en la Parroquia de Santa Maria la Mayor de Alcalá de Henares, y desde hace mas de tres cientos años que vió la luz su obra

maestra, " EL INGENIOSO HIDALGO DON QUIJOTE DE LA MANCHA ", sigue considerándosela como la mas célebre del mundo.

De muy distintas maneras ha sido interpretada, pues encierra un tesoro inestimable de consejos, de sabiduría, de conocimientos profundos, que ya sean expresados bajo la figura socarrona y humilde de Sancho Panza, ya sean revestidos y engalanados con la ideal locura del Quijote, pueden aplicarse a todas las latitudes y a todos los temperamentos de los millones de lectores que en él han buscado, bien sea simplemente esparcimiento y regocijo, bien sea interés y estudio, o subli-

midad y poesía, o arte y valentía, que de cuanto el saber humano atesora, encierra esta obra inmortal.

En un apacible caserón de "Un lugar de la Mancha.." un hidalgo a la antigua usanza, vivía de sus escasas rentas, dedicando sus ocios, que eran los mas del año, en leer libros de caballerías que le sorbian el poco seso que el buen señor tenía, llenándosele la fantasía de todo aquello que leía, causando la alarma de la pacífica gente que lo rodeaba y le quería ; su sobrina, su ama, su barbero, y por último y el mas intrigado de todos, el cura de la aldea,

que sentía por el tal hidalgo, a la par que sincero afecto, el temor de su condenación, lo que le impulsara a la primera ocasión a hacer donoso y gran escrutinio de sus libros, a los que achacaba el trastorno de su señor, condenándolos al castigo del fuego. Pero mas que todos los consejos pudieron en el hidalgo sus lecturas, empuján-

dole a una primera salida, a escóndites de todos, ataviado con viejas armas y sobre flaco y cansado jamelgo. Después de haber idealizado a una no mal avenida labradora como la diosa de sus ensueños, la "sin par Dulcinea del Toboso", llega a una venta que se le semeja castillo, donde un astuto ventero, dándose cuenta del genero de locura de su huesped, y algo leído, decide, extremando la burla hacerlo, a su petición, Caballero Andante, y cuando al alba sale de la venta el bueno de Don Quijote tan ufano por verse armado caballero, grandes hechos hubiese realizado a no ser por la primera paliza que recibió de unos mercaderes toledanos recalcitrantes en no querer declarar a su dulce Señora como la mas hermosa del mundo.

No par haber regresado tan mal parado de esta primera aventura, cesa en su ideal de "desfacer entuertos", sino que poniendo a provecho los consejos del ventero, se proporciona digno escudero, y jamás hubo mayor acierto que el que él hiciese, dirigiéndose a un su fiel

labrador, al sin par Sancha Panza, regocigo del orbe entero.

Juntos y avenidos, Don Quijote sobre Rocinante y Sancho sobre su amado Rucio, el primero soñando en descomunales combates con desaforados gigantes y el segundo aquilantando las morbideces bucolucas de su Insula Barataria, se lanzan a correr aventuras, y estas no se hacen esperar, sucediéndose la celeberrima de los Molinos de Viento, en que parte tan activa toma el sanguineo Rocinante, la no menos sabrosa del rebaño de ovejas, de admirable técnica cinematográfica, la de la pasionante Maritornes, la justiciera de los galeotos, viles y desagradecidos, la de la rica ganancia del Yelmo de Mambrino, los desaforados combates y tantas otras, creyendo siempre Don Quijote ver brillantes Amadies de Gaula, Belanies y Esplandianes.... y el material Sancho viendo tan solo sendas astas de Molino, pacíficas ovejas, comedidos viandantes y espeluznantes bandidos, dándole a entender sus huesos que los garrotazos, los manteamientos y otros ardidés no eran "cosas de encantamento!".....

Que decir del idilio tan puro, del delicado poema de amor de la recatada, honesta y discreta a la par que bellisima Luscinda con el apuesto, gallardo y enamorado Cardenio ? Dicha de felicidad sin ventura torpemente deshecha por la perversa pasión del fementido y traidor Fernando, causante de la deshonra de la hermosa Dorotea y de la locura de Cardenio ! La fidelidad de Sancho Panza recibe al fin la merecida recompensa, que sus abnegadas gestas y sus sutiles discreciones le logran :

el Gobierno de la ansiada Insula Barataria, merced al favor y..... a la burla de los Duques..... Y si el triunfo del recibimiento en sus dominios le puede cegar y hacer perder el juicio, bien pronto en la mesa, ay ! pináculo de sus aspiraciones !, el falso y burlón Doctor se encarga de traerlo a la realidad castigándole en la gula, birlándole con pausado ademán los mas ricos manjarés, quedándole tan solo el recurso, al desventurado Sancho, de mostrar sus sagazisimas luces de juez, y las nos menos brillantes cualidades de intrépido guerrero..... aunque el quebranto y el pavor puedan en él mas que el orgullo y la tesón, renunciado a sus ricas preseas, y con su caro Rucio, lanzándose carretera adelante hasta hallar de nuevo a su intrañable amo, conmovido y alborozado, leal y sumiso !

Pero el Insigne Caballero y jamás como se debe alabado Don Quijote de la Mancha ni podía ser eterno, ni podía ser invencible !

El fallaz Caballero de la Blanca Luna, de inauditas hazañas, fué a contender con nuestro Ingenioso hidalgo, el del invencible brazo, que a fuerza de no querer confesar que hubiese dama, fuese quien fuese, comparable a la dulce y sin par fermosisima Dulcinea del Toboso, quiso hacerle

confesar que jamás la había visto, y entabló descomunal batalla, aceptando tremendo desafío.

Vencido Don Quijote, y con la lanza al cuello, prefería perder la vida, ya que le habían quitado la honra. Y Sancho todo triste y pesaroso, solo pudo llorar la desdicha de su amo, que imaginaba la luz de la gloria de sus hazañas oscurecida y las esperanzas de sus nuevas promesas deshechas como se deshace el humo en el viento....

Regresado por última vez a sus tierras, y ya en su lecho de agonía, recobró nuestro heroe su sano juicio, y rodeado de los suyos, que tanto habían hecho por apartarlo del camino de las aventuras, manifestó a su sobrina que se hallaba en punto de muerte y que queria hacerla de tal modo que diese a entender que no habia sido su vida " tan mala que le diera renombre de loco ", pues ya no era Don Quijote de la Mancha, sino Don Alonso Quijano a quien sus costumbres dieron el renombre de Bueno. Gran parte tuvo Sancho en esta postrer confesión, que perdón le pidió Don Quijote de la ocasión que le habia dado de parecer tan loco como él.

Y por fin llegó el último de Don Quijote..... que tampoco quiso su creador, el excelso Miguel de Cervantes Saavedra dejarlo con vida, para evitar torpezas y osadas suplantaciones,

que no era Don Quijote para ser llevado ni traído por otras péñolas que la suya.

C. de M.

Imágenes de la Impresión de DON QUIJOTE

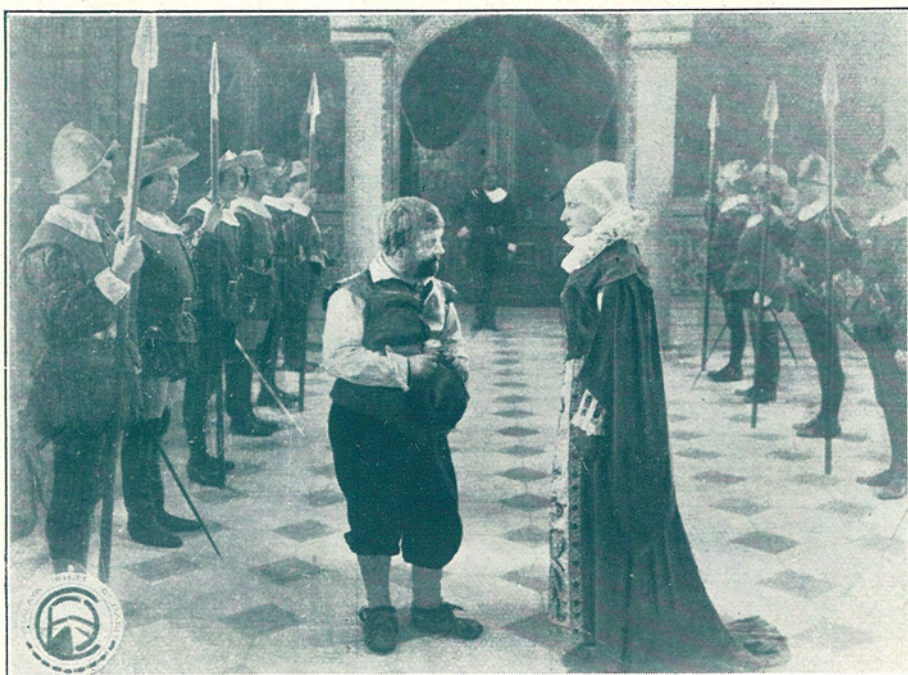
He aquí unos párrafos de una correspondencia de Toledo, mientras se impresionaba la película "Don Quijote".

Durante estos últimos meses, las huestes cinematográficas se han trasladado, con todas sus vituallas, su personal y su impedimenta, a los más bellos parajes de Castilla y de Andalucía. Por lo tanto, las escenas de "Don Quijote" han sido impresionadas en los mismos lugares que nos describe Cervantes al contarnos las aventuras de su famoso Caballero de la Triste Figura.

Los esfuerzos que los artistas han hecho para dar a "Don Quijote" la interpretación más adecuada y conforme a la letra del célebre libro español, libro que en los países de habla castellana tiene casi tanta importancia como la Biblia, pues ninguna otra novela ha tenido, en el mundo, la influencia de "Don Quijote" en la formación espiritual y moral del individuo, tales esfuerzos, decimos, han sido acogidos por todos, elemento

oficial y particulares, con la mayor solicitud. Los militares de Toledo prestaron su concurso a las escenas en que el famoso Hidalgo pretende que los rebaños de ovejas son un ejército enemigo. Los cadetes de la Academia y los oficiales de la guarnición han interpretado los papeles de acompañantes de los Duques, en una escena de caza. Y el propio Rey, Don Alfonso XIII, ha facilitado los muebles y la famosa vajilla de plata de su Alcázar de Sevilla

para amueblar la mansión de los Duques. Todas las fuentes que Don Pedro el Cruel había hecho construir para que sonriera la hermosa Doña María de Padilla, han contribuido con sus manantiales a alegrar las escenas de amor que se desarrollan en los jardines del Alcázar. El Duque de Alba, cinco veces Grande de España, ha prestado su palacio de la calle de la Dueñas para impresionar varias escenas que tienen lugar en sus espléndidos patios. El Conde de Santa Coloma, uno de los ganaderos de toros bravos más celebrados, hacía lo propio con su vieja casa señorial, que los siglos han respetado. Y hasta

las religiosas del convento de Santa Ana, al otro lado del Guadalquivir, en medio del bullicioso barrio de Triana, famoso por sus cigarreras y sus gitanas, permitían a los actores, vestidos como en los tiempos de Cervantes, que entraran a su templo, ya que no podían entrar en el convento. La mujer que pasa el dintel de la clausura no sale ya de ella sino muerta ; durante su vida, nadie la puede ver, y solo es expuesta a los ojos de los profanos cuando muere, amortojada con su hábito y circundada de cirios, al pié del altar. Durante un descanso, los actores entraron en la iglesia silenciosa de las monjas de Santa Ana. Cardenio, con su vestido a la moda de Felipe II, Lucinda, cuyo papel ha sido confiado a una joven actriz española, Carmen Villa, con su distinguido perfil encuadrado por la grande golilla, los fotógrafos y cuántos habían tomado parte en la escena ultimamente impresionada. Cuando estaban todos en el templo, uno de los visitantes exclamó : - Mirad ! - Todos levantaron los ojos, pues en una galería alta, que comunicaba con el templo por unas rejas muy recias, veíanse, al través de los hierros, las siluetas de las monjas. Todos se admiraron del extraño espectáculo que contemplaban, pero no les fué posible divisarlo por mucho tiempo, pues en cuanto las religiosas se dieron cuenta de que los artistas las veían, desaparecieron. Entonces se oyeron unos ruidos metálicos, y lo que antes fué reja se convirtió en muro, pues cada plancha de hierro de las que formaban la celosía, dió media vuelta sobre sí misma, y la visión desapareció. Los cinematografistas contemplaron luego el altar donde se venera la Virgen y entregaron una limosna para

su culto, despositándola en la azafata de un torno que recibe los óbolos mecánicamente.

Otro de los momentos interesantes del film es el capítulo en el que Sancho Panza se dirige a tomar posesión de su cargo de Gobernador de la Insula Barataria. Para la impresión de estas escenas escogióse la clásica ciudad de Avila, guardada en un recinto de murallas a la manera de las vetustas fortalezas medievales. El alcalde de la ciudad y las autoridades todas prestaron su generoso concurso para que las huestes cinematográficas pudieran realizar su cometido sin dificultades. Incluso el pueblo de Avila, lleno de júbilo ante la ilusión de ver revivir aquella página de la obra de Cervantes, tomó parte en la fiesta y llenó el circuito de las murallas para recibir, con los altos honores que merecía, el Gobernador de la Insula Barataria.

Otro día, en la histórica y noble ciudad de Alcázar de San Juan, donde los ricos cosecheros de Extremadura y Andalucía reúnen sus acreditados vinos, los comerciantes más significados de la población dieron en honor de los artistas una fiesta muy típica en el Club de los Toreros. En este Club, de un género que solo lo hay en Andalucía, cada torero tiene su sillón, tapizado del color que su propietario ha adoptado. Nuestros cinematografistas recibieron los plácemes de la buena sociedad de Alcázar de San Juan, que se interesó extraordinariamente por la interpretación filmada de " Don Quijote ", pues era justo que el héroe cervantino, después de haber pisado las tablas de la escenas y del testro lirico, viniera a enriquecer la pantalla con su prestigio universal.

